

Voorwoord

In deze editie van het Leiehomekrantje had ik toch graag even stilgestaan bij onze levensstijl en voedingsgewoonten in het algemeen.

Meestal, en ik spreek nu ook over mezelf, is het een gevolg van ons werkritme dat we soms vergeten om op onze voeding te letten.

Bij onregelmatige shiften is het niet altijd gemakkelijk om je maaltijden te matchen aan je werkagenda. Hierdoor valt een deel van je structuur weg, waardoor we ons soms te weinig zelfdiscipline opleggen. We worden geleefd door de klok, wekkers, tijdschema's bepalen wanneer we zouden moeten eten of slapen. Voor mensen die altijd 's avonds laat of 's nachts werken ziet het bioritme en hun eetgewoonte er anders uit. De overschakeling van dag naar nacht of omgekeerd is waarschijnlijk wel een grote aanpassing, ook in het belang van het gezinsleven.

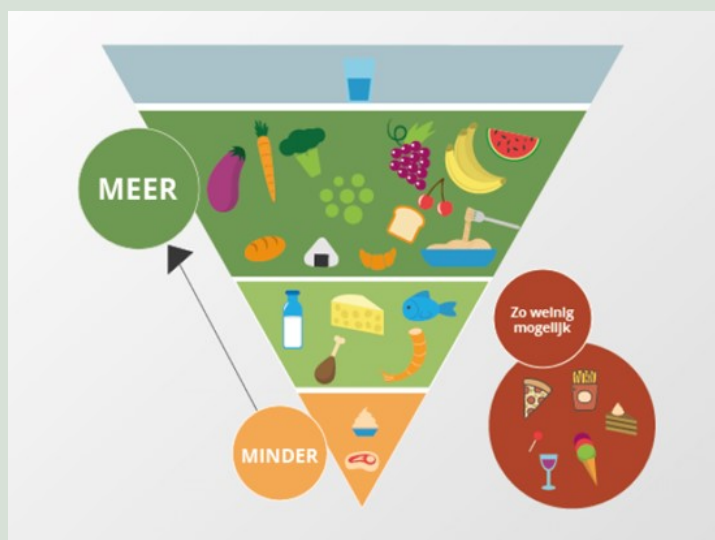
Om goed te functioneren hebben we energie nodig, maar zoals velen onder ons genieten we ook te graag. Culinair genieten zou ik het noemen waardoor het soms moeilijk is om een gezond evenwicht te vinden. We zeggen soms tegen elkaar, we gaan op onze voeding letten maar er is altijd wel een gelegenheid vb. een kaas en wijnavond, een restaurant-bezoek, die onze voornemens teniet doen.

Het ritme van onze bewoners ligt volledig anders. Na een actief leven is er voor hen een periode aangebroken om tot rust te komen en te genieten van de kleine dingen in het leven. Daar maakt voeding ook deel van uit. Het keukenteam tracht voor iedereen de voeding, een maaltijd op maat, optimaal klaar te maken en te serveren aan onze bewoners.

Voor ieder wat wils!

Culinaire groeten

Peter De Bruyne, zorgkundige 3V

In dit nummer:

Voorwoord	1
In dit nummer	2
Keukennieuws	3-5
Bewonersactiviteiten	6-22
⇒ Onze piano / Nieuwjaarsconcert / Het koor	
⇒ Mannenklap	
⇒ Het leven zoals het is in de leefgroepen	
⇒ Aankondiging taart- en ijssalon	
⇒ Interview met A Cuo Gelek	
Column	23-24
⇒ Lichtjes	
Mondzorg	25-26
⇒ Kunstgebit terugbetaald?	
Dit moet je weten...	27-32
⇒ Project assistentiewoningen: Meiviering	
⇒ Zuurstof voor dementie	
⇒ Helpende handen	
De Zorgmantel	33-34
Vrijwilligersnieuws	35-36
⇒ Een serveuze	
Spiritueel nieuws	37-41
⇒ Ruimte scheppen voor het komende licht...	
⇒ Een deugddoend bezoek	
Een ezel	42-43
Gedicht	44

Keukennieuws

Het reilen en zeilen in de keuken van Leiehome

Dagelijks worden er 166 ontbijten, middagmalen, vieruurtjes en avondmalen geserveerd voor de bewoners. Vanuit de warme keuken bereiden keukenmedewerkers met grote zorg deze verse maaltijden. Naast de dagelijkse organisatie om alles in goede banen te leiden, is er nog het aspect hygiëne. Dat is erg belangrijk voor de voedselveiligheid van de bewoners, personeel en bezoekers.

Hoe controleren we voedselveiligheid?

Het autocontrolesysteem (zie verder uitleg hierover) van het FAVV (Federale agentschap voor de veiligheid van de voedselketen) zorgt ervoor dat we een procedure volgen om onszelf te controleren. Zo gaan we na of we goed bezig zijn volgens de voorgeschreven wetgeving.

Om dit te toetsen, wordt onze keuken tweemaal per jaar onaangekondigd gecontroleerd door een onafhankelijk bedrijf (Foodchain). De inspectie, uitgevoerd door een controleur, duurt afhankelijk van de procedure 2 à 3 uur.

De controle omvat o.a. het nagaan van de temperatuur van de voeding en koelapparatuur, de ontvangst en opslag van goederen, de houdbaarheid controleren en de bereiding van maaltijden, persoonlijke hygiëne en infrastructuur controleren.

Naast de strenge controle van een inspecteur wordt er ook driemaal per jaar een bacteriologische analyse van de grondstoffen uitgevoerd. Hierbij nemen ze stalen en controleren ze de oppervlakten van messen, snijplanken en werkoppervlakten d.m.v. Rodacs. Rodac-plaatjes maken het mogelijk snel en eenvoudig te controleren op de mate van verontreiniging door bacteriën.

Dit eindigt allemaal in één rapport, uitgedrukt in percentages. Afhankelijk van de score verkrijgen we een rood of groen rapport. Hieruit volgt een verslag met eventuele verbeterpunten, die moeten aangepakt worden binnen een bepaalde termijn.

Hier in Leiehome zijn we dan ook fier op ons werk en maken wij er een zaak van om hoog te scoren. De voorbije twee jaar hadden we een gemiddelde van 87,2%.

In Leiehome heeft de keuken ook een Smiley.

De smiley is een zelfklever die aantoont dat het bedrijf beschikt over een geloofwaardig autocontrolesysteem en dat het autocontrolesysteem gevalideerd en gecertificeerd is.

- Elke smiley draagt een uniek identificatienummer.
- De smiley vindt u terug op een goed zichtbare plaats (hier aan de ingang van Leiehome, rechts op de muur naar de traphal).
- De smiley is 3 jaar geldig, wat overeenstemt met de duur van het certificaat. Indien het certificaat tijdens die 3 jaar door de OCi bij het bedrijf wordt ingetrokken, dan wordt de smiley tegelijkertijd ook ingetrokken.
- In Leiehome gaan we reeds voor de derde smiley en dit in het najaar van 2023!

Natuurlijk krijgt een bedrijf de smiley niet zomaar! De zaak moet daarvoor voldoen aan een aantal vereisten. **Autocontrole.** De autocontrole is het geheel van maatregelen die door een operator worden getroffen om ervoor te zorgen dat de producten in alle stadia van de productie, verwerking en distributie voldoen aan de wettelijke voorschriften op het vlak van:

- voedselveiligheid
- kwaliteit van de producten
- traceerbaarheid
- meldingsplicht.

Het voornaamste doel van een autocontrolesysteem is op een oordeelkundige en realiseerbare manier alle mogelijke gevaren te beheersen die in het gehele productie-, verwerkings- en distributieproces kunnen voorkomen. De invoering en toepassing van een autocontrolesysteem is een wettelijke verplichting (koninklijk besluit van 14/11/2003 betreffende autocontrole, meldingsplicht en traceerbaarheid in de voedselketen). Het FAVV controleert het autocontrolesysteem tijdens zijn routine-opdrachten. Inrichtingen zonder autocontrolesysteem worden gesanctioneerd. De validatie en certificatie van dit autocontrolesysteem is geen wettelijke verplichting, maar dit kan voordelen opleveren: smiley, vermindering van de jaarlijkse heffing verschuldigd aan het FAVV en vermindering van de inspectiefrequentie.

Gregory Van Schoors, verantwoordelijke keuken

Bewonersactiviteiten

Onze piano

In Leiehome hebben we sinds deze winter een mooie piano staan. De kerstperiode is altijd een beetje een magische periode. Dit jaar zeker, want Rosette één van onze vrijwilligers zag op Kerstavond een piano te geef.

Rosette is één van onze lieve vrijwilligers die meerdere malen per maand in Leiehome met haar zus Mariette ons huis muzikaal trakteert met een ongelooflijk muziekrepertoire.

De piano

De piano is niet zo maar een piano, maar een familiepiano waar een heel gezin piano heeft op leren spelen.

De piano werd bijzonder goed onderhouden en werd nu door de gulle schenker weggegeven. Hij hoopte dat ze nog vaak bespeeld wordt en zo veel bewoners gelukkig kan maken.

Rosette dacht direct aan onze bewoners en heeft meteen gereageerd en zo kwam de piano hier in Leiehome terecht.

De piano staat nu in de polyvalente zaal te pronken en al een aantal bewoners van Leiehome vinden de weg naar de piano.

Wanneer er geen activiteit is in de polyvalente zaal is iedereen welkom om daar een deuntje te komen spelen.

Wij luisteren met veel plezier mee.

Het Nieuwjaarsconcert

Om het nieuwe jaar te vieren, trakteerden Rosette en haar familie, (kinderen en kleinkinderen) onze bewoners op een mooi Nieuwjaarsconcert. Ook mijn dochter Camille speelde mee.

Het werd een fijne namiddag vol mooie klassieke en bekende deuntjes op viool, piano, accordeon en trompet.

De muzikanten hadden in de kerstvakantie heel wat geoefend om ons op een mooi concert te trakteren.

Vooral de kleine muzikanten werden bewonderd, zo jong en al zoveel talent en muzikale toewijding.

We vergeten vaak hoeveel tijd en inspanning het bespelen van een instrument vergt. Dagelijks oefenen en meerdere uren les per week. Hiervoor is noodzakelijk.

Ik was dan ook zelf heel fier om mijn dochter zonder schroom piano te zien spelen voor een groot publiek en zonder zenuwfouten.

Het koor van Leiehome

Er zijn heel wat bewoners die ooit in een koor hebben gezeten.

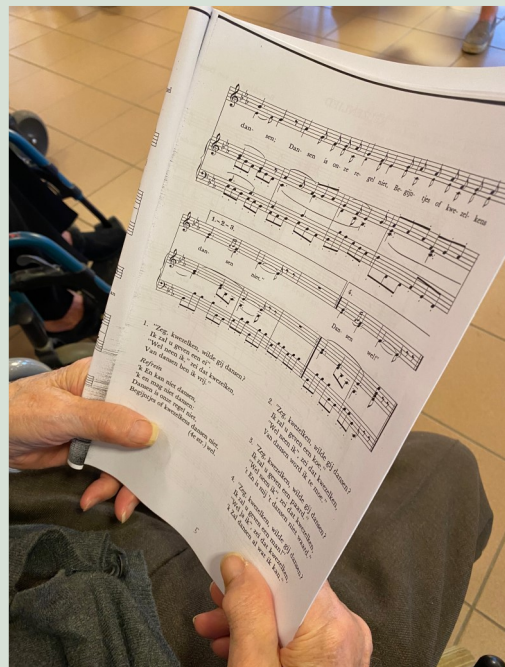
Dankzij de piano en de magische handen van Wilfried wordt er nu bijna elke vrijdagochtend gezongen aan de piano. Wilfried neemt elke keer bekende liedjes mee die lustig gezongen worden door onze talentvolle zangers.

Mia haalt en brengt de bewoners en zingt vrolijk mee.

Wie ooit in een koor heeft gezeten en ons muzikaal of vocaal wil ondersteunen, is steeds welkom.

Je mag het gerust laten weten aan Barbara of een mailtje sturen naar animatie1@leiehome.be

Daarnaast gaan we ook elke maand meezingen met de school Rozemarijn.

Barbara Roels, bewonersactiviteiten

Bewonersactiviteiten

Mannenklap

Al geruime tijd merken we op dat het niet altijd evident is om aansluiting te vinden bij activiteiten of om mensen te leren kennen binnen ons huis. Vooral voor de mannelijke bewoners onder ons kwam dit meer en meer naar voor. Om die reden werd de groep 'Mannenklap' opgericht, of moet ik zeggen opnieuw opgericht?

Mannenklap is oorspronkelijk ontstaan uit de groep '1+1=3' die zich richtte op mannen die deel uitmaken van een koppel. Na de Corona-periode hebben we ons ruimer gericht naar alle mannelijke bewoners in Leiehome. De samenkomsten worden afgewisseld door actieve en rustige activiteiten die door de bewoners tijdens de eerste samenkomst naar voor gebracht werden.

De tweede samenkomst richtte zich op een gedeelde interesse, namelijk sport. Aan de hand van een quiz werd de mannen hun kennis op de proef gesteld en was samenwerken soms de sleutel tot succes. Bekende sporten zoals voetbal en wielrennen kwamen aan bod net als minder bekende sporten zoals honkbal, curling en golf.

Tijdens de derde samenkomst dachten we samen na over het concept 'dialect' en meer bepaald de dialecten die we kennen/gebruiken en welke invloed deze hebben op ons dagelijks leven. Woorden als een kortwagen (een kruitwagen), een biezebaize (een schommel), een tallore (een bord),... passeerden de revue en we merkten op dat deze woorden kunnen verschillen van regio tot regio. We merkten als groep op dat een kruitwagen in de ene regio benoemd werd als een kortwagen, in een andere regio als een kurtwagen en in nog een andere regio als een kortewagen. Al snel merkten we als groep op dat we ons soms moeten aanpassen aan anderen om de communicatie te vergemakkelijken.

Tal van voorbeelden werden gegeven waarop we dit reeds deden en doen. Deze derde samenkomst werd vervolgens afgesloten met een glaasje en we klonken op het nieuwe jaar.

Tijdens de vierde samenkomst haalden we de volksspelen uit de kast en werden de vaardigheden en tactisch inzicht van de mannen op de proef gesteld. Spelen zoals een sjoelbak, trou-madam en het tafelkegelspel vonden hun plaats in de cafetaria van Leiehome alsook enkele werp- en rolspelen. De mannen ondersteunden elkaar bij het uitvoeren van de spelen en dachten samen na over de best mogelijke manier om een spel aan te pakken en hun scores te verbreken

Aan de hand van 'Mannenklap' trachten we het aanbod van activiteiten in Leiehome uit te breiden waardoor meer bewoners aansluiting vinden bij de activiteiten en bij elkaar.

Laurenz Lecluijze, stagiair psychologie

Bewonersactiviteiten

Het leven zoals het is in de leefgroepen

Wij houden ervan om hier in Leiehome te leven zoals wij dat vroeger deden. Met hier en daar de nodige pijntjes en rimpeltjes.

Wij houden van het huiselijke. Wij strijken, doen de afwas, koken, bakken, doen boodschappen en hebben katjes op bezoek gehad.

Hier zie je Elisabeth ons helpen met het strijken van de tafelkleedjes. Onze tafelkleedjes moeten altijd netjes zijn voor de volgende 'Zoete Zonde'. Dan komen alle bewoners samen om van een lekker stukje taart te smullen. Ons volgend feestje is 'De Verwenmaand'. Zo helpt Christiane ook graag met de was keurig te plooiën.

Voor speciale gelegenheden worden onze tafels feestelijk gedekt en maken we mooie bloemstukjes voor op onze feesttafels. Een bloemetje fleurt de leefgroep op.

Hoe deden jullie dit thuis als er veel volk over de vloer kwam? Alle zetels aan de kant en een lange tafel in het midden van de living? Gebruikten jullie dan een tafelkleed voor speciale gelegenheden?

We gaan ook op boodschappen. Lucie maakt samen met de leefgroepbegeleidster het boodschappenlijstje op voor de komende maand en dan trekken we samen naar de winkel. Lucie gaat graag naar de Delhaize in Drongen. Vaak ziet ze oude bekenden en maken ze tijd voor een babbeltje met elkaar.

Waar gingen jullie vroeger om boodschappen? In de plaatselijke buurtwinkel of gingen jullie ook naar de grote supermarkt? Vergeleken jullie de prijzen?

Na het maken van een lekker dessertje, doen we samen de afwas. Deze handeling bevordert onze handmotoriek.

Helpen jullie soms mee in de leefgroep met de afwas?

De jeugd van tegenwoordig gebruikt vaak een vaatwasmachine. Wat hebben jullie het liefst? Met de hand afwassen of toch liever in de machine?

In november was het de maand van de pompoenen. We zaten samen met leefgroep Noordhout om pompensoep te maken.

Die pompoen heb ik zelf gekweekt in m'n eigen tuin in Drongen-Luchteren, namelijk in de 'composthoop'. Die groeien daar als kool.

Onze bewoners hielpen mee met het snijden van de groentjes.

Maakten jullie vroeger elke dag verse soep?

We verwerkten in de maand oktober de appels uit de boomgaard in de verschillende leefgroepen: we bereiden verse appelmoes, bakten lekkere appelbeignets of maakten heerlijke appelcake.

Jullie deden dit beslist vroeger ook?

We krijgen vaak bezoek van de katjes van onze collega Jamie. De katjes noemen Leo en Lilly. Het zijn echte schatjes, ze zijn heel tam en zijn onze bewoners al goed gewoon. Ze houden van veel aandacht en 'aaike's'.

Hadden jullie een kat thuis? Of kwam de kat van de burens vaak op bezoek?

In de leefgroepen Ter Walle en de Groene Boomgaard hebben we ook visjes. We stimuleren de bewoners om de visjes samen met ons eten te geven en mee te helpen om de aquarium schoon te maken.

Misschien hadden jullie ook visjes of waterschildpadden in een aquarium? Of zelfs in de vijver in jullie tuin?

Koekjes bakken. In februari bakten we samen koekjes in de leefgroep. Het deeg werd zorgvuldig afgewogen. De koekjes werden uit de vormpjes gehaald en op de bakplaat gelegd.. Bakken maar!

Bakte jij vroeger koekjes, taarten of andere patisserie?

Samen helpen met het proper maken van de onderleggers na het ontbijt. Onze vaste helpers zijn Elisabeth en Dina.

Onze bewoners genieten na de maaltijden van een beetje rust. Wie wilt, wordt knusjes ingeduffeld.

Jana Van Ballenberghe en Isabel Roelandt,
leefgroepbegeleidsters De Boskeet en Ter Walle

Taartbuffet & Yssalon

Zaterdag 3 juni &
Zondag 4 juni 2023
Van 14.30u-17u

WZC LEIEHOME
voor warme zorg

De opbrengst gaat integraal naar de activiteiten voor onze bewoners.

Interview met A Cuo Gelek

A Cuo werkt sinds 2018 als onderhoudsmedewerker in Leiehome. Hij is afkomstig van Tibet. Je ziet A Cuo op de verschillende afdelingen aan het werk. Een paar weken geleden kwam hij bij de leefgroepbegeleidsters aankloppen met de vraag of er interesse was voor het organiseren van een oliebollenbak. A Cuo wil alle bewoners en personeelsleden trakteren op oliebollen ter ere van de Dalai Lama.

(Tibet zie je links onderaan, in het groen)

Voor deze gelegenheid interviewden we graag onze medewerker A Cuo.

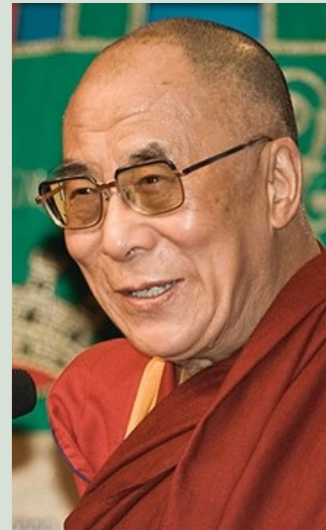
Wat is een Dalai Lama? Een korte duiding.

'*Dalai Lama*' is de titel van de leider van de Tibetaanse boeddhisten, die sinds de 15de eeuw zowel wereldlijk als geestelijk het hoofd van Tibet is en is een van de tradities binnen het Tibetaans boeddhisme. Binnen het Tibetaanse boeddhisme gelooft men dat de Dalai Lama de lichamelijke manifestatie of reïncarnatie is van Avolokiteshvara, een verlichte geest '*Bodhisattva*' die de genade van alle boeddha's belichaamt. Dalai Lama betekent letterlijk '*priester van de wereldzee*'. Via boeken en lezingen verspreidt hij wijsheden uit het boeddhisme. De opvolging van een overleden Dalai Lama gebeurt niet door overerving, maar door wedergeboorte. Men gelooft dat elke Dalai Lama de wedergeboorte van zijn voorganger is. In het Westen wordt de Dalai Lama gezien als de meest bekende vertegenwoordiger van het boeddhisme in het algemeen.

Wat is bijzonder aan de huidige Dalai Lama?

De huidige Dalai Lama is de 14de Dalai Lama en zijn naam is **Tenzin Gyatso**. Hij is nu 87 jaar oud (geboren in 1935). Het belang van deze Dalai Lama hangt samen met de politieke situatie van Tibet.

In 1950 werd Tibet bezet door China. Na een opstand van de Tibetanen in 1959, die met geweld door de Chinezen werd onderdrukt, vluchtte Tenzin Gyatso naar India en vormde daar een regering in ballingschap. De Dalai Lama dwingt veel respect af door de manier waarop hij de belangen van zijn onderdanen bleef behartigen. In 1989 ontving hij de Nobelprijs voor de vrede.

Wat is de reden van je verhuis?

Omdat Tibet geen vrij land is, zocht ik asiel. Ik kwam helemaal alleen naar België zonder papieren. Dit was in december 2005. Ik was toen ongeveer 18 jaar. Ik werd door de overheidsinstanties geïnformeerd over het leven in België. Het belangrijkste was dat ik Nederlands moest leren en dat ik werk moest zoeken. Ik ging 2 keer per week naar school om Nederlands te leren en ik ging werken in restaurant Het Pakhuis in Gent. Na 2 jaar waren de papieren in orde en sinds 2011 draag ik ook de Belgische nationaliteit. Ik heb gewerkt in Het Pakhuis tot 2018, daarna kwam ik in Leiehome terecht.

Heb je nog familie of vrienden in Europa?

Nee, mijn familie woont in Tibet. Ik heb niet echt veel herinneringen aan mijn jeugd. In 1995 ben ik naar Indië uitgeweken. Daar heb ik 12 jaar verbleven en studeerde er boeddhistische filosofie, maar ik heb de studie niet afgerond.

Mijn beste vriend woont in Brussel, hij is ook Tibetaan. Ik heb ook Tibetaanse vrienden in Gent. Er wonen meer dan 100 Tibetanen in Gent.

Hoe werd je tewerkgesteld in Leiehome?

Ik startte een traject van loopbaanbegeleiding bij de sociale onderneming Compaan in Sint-Amandsberg te Gent. Ik volgde een opleiding voor onderhoudsmedewerker. De opleiding duurde ongeveer een maand. Samen met de trajectbegeleidster is er dan gezocht naar een geschikte werkplaats en zo kon ik solliciteren in Leiehome. Een struikelblok om aan werk te geraken is steeds de taal, in dit geval de kennis van het Nederlands, maar ik kan met fierheid zeggen dat ik een voldoende niveau behaalde om als onderhoudsmedewerker aan de slag te gaan.

Werk je graag in Leiehome en waarom?

- ⇒ Ik hou van oude mensen.
- ⇒ Er werken hier lieve collega's.
- ⇒ Ik heb comfortabele uren en daarmee bedoel ik dat mijn job mij toelaat om 's avonds vrije tijd te hebben. Ik speel graag een partijtje snooker met mijn vrienden en ik zorg ook graag voor de kinderen van mijn vriend.
- ⇒ Ik verlies niet veel tijd om mij naar het werk te verplaatsen. In de zomer kan ik met de fiets komen werken, in de winter neem ik liever de bus.

Wat is de traditionele kledij uit Tibet?

De rode kleur komt veel terug in de kledij. De vrouwen dragen lange kleedjes: kleurrijk en in vele laagjes. De mannen dragen een hoofdedksel. Dit kan je zien op de foto's.

Mensen uit Tibet hebben heel donker haar. Ik krijg vaak de vraag of mijn haar niet gekleurd is, maar het is helemaal natureel!

Wat is de traditionele keuken?

Een typisch gerechtje is 'momo': dit is een Nepalees, Tibetaans gerechtje uit de Aziatische keuken. Momo's zijn gemaakt van een eenvoudig deeg van bloem met water en vormen een soort van deegtasje. De vulling kan uit verschillende mengelingen bestaan, zowel vlees als vegetarisch. Het geheel wordt gestoomd boven een bonen- of tomatensoep, waarmee het ook wordt opgediend.

Eet je nu vooral het eten van jouw cultuur? Of meer Vlaamse kost?

Dit is ongeveer gelijk verdeeld. Ik eet 's middags heel vaak in Leiehome. Ik vind de warme maaltijd lekker en de soep smaakt me ook steeds. Als er in de week geen frietjes op het menu staan, ga ik in het weekend frietjes halen in de frituur.

Dank je wel, A Cuo, voor het interview en ook alvast hartelijk dank voor de traktatie. De activiteit zal doorgaan op alle verdiepingen gedurende de maand juni of juli. Hou jullie activiteitenkalender dus goed in de gaten want het wordt een groot feest met lekkere zelfgemaakte oliebollen. Iedereen op post.

Jana Van Ballenberghe en Isabel Roelandt, leefgroepbegeleidsters
De Boskeet en Ter Walle

Column

Lichtjes

Ik kwam ze steeds weer tegen tijdens mijn looptochten over de middag. Ik noemde ze 'de mysterieuze vrouw'. Het was een grote, nogal bevallige dame met halflang kastanjebruin haar, gekleed in een zwarte lange jas die tot over haar knieën kwam. Weggedoken in haar sjaal keek ze nooit op van haar smartphone terwijl ze aan het wandelen was.

Mijn vriendelijk knikje werd dan ook nooit opgemerkt, laat staan beantwoord, tot we op zekere dag door een ongekende reden oogcontact maakten. Toen kon ze niet anders dan terug knikken, al was het zuinig en niet van harte. Bij onze volgende kruisende ontmoetingen maakte ik er een sport van om iedere keer een goede dag terug te krijgen. En het lukte mij zowaar. De mysterieuze vrouw begon meer en meer te ontdooien, met een hoogtepunt op mijn eerste loop na Kerst. Ze had mij al van ver in de gaten. Breed lachend en zwaaiend riep ze "Fijne Kerst!". Ik was totaal verrast en vergat bijna terug te roepen "Voor jou ook". Ik had haar hart veroverd en lichtjes doen tintelen in haar ogen, alsof de geboorte van het licht zich in haar kijkers voltrokken had.

En laten lichtjes nu net één van mijn fascinaties zijn. Als kind was dat al zo. Tijdens de donkere weken ging ik dan bij valavond wandelen in de wijk, om in de huizen binnen te kijken en de kerstbomen te spotten. En ook nu durf ik in diezelfde periode mijn gebruikelijk loopmoment uit te stellen tot de avond valt. Dan camoufleur ik mij veiligheidshalve zelf als een knipperende kerstboom, en ga ik flitsend op pad om ongegeneerd te gluren naar voorbijkomende intieme huiskamer-taferelen vol lichtjes. Om loyaal te zijn met collega-lichtjesspotters, leveren we zelf ook onze uitgebreide bijdrage, niet alleen door er meer dan gemiddeld te plaatsen of op te hangen, maar ook door in de schemeruren de gordijnen open te laten om de passanten te tonen welk warm lichtgevend deken hier de donkere nacht bedekt. Dat anderen zullen denken voorbij de grot van Lourdes te wandelen, daar ben ik mij terdege van bewust. Hopelijk komt er geen verschijning of mirakel aan het licht.

Toegegeven: het fonkelend bedrijven van de lichtjesfascinatie lukt gemakkelijker en langduriger in deze korte winterse dagen die baden in kaarsgloed. Maar ook in de andere seizoenen bestaat gelukkig de kans om het licht te zien.

Zo ben ik gek op treinen die met hun verlichte ramen door het donkere landschap sporen, op glimwormpjes die stralen in de nacht, op vuurkunstenaars die met fakkels jongleren op sfeervol verlichte pleinen, en vooral ook op steden *'by night'*.

Zo stonden we ooit op een zachte lenteavond op het hoogste gebouw van Parijs, met de Eiffeltoren en de ganse lichtstad aan onze voeten. Heel magisch was dat, net als die zwoele zomernacht, toen we tussen miljoenen lichtpuntjes op zoek gingen naar de grote beer, naar verlichte antwoorden en een vallende ster, om dan een wens te mogen doen die zeker over ons zou gaan.

Maar het meest magische is ieder jaar weer het zichtbaar lengen van de dagen, minuut per minuut, crescendo richting einde maart. Als dan, door één draai aan de wijzer, de avond één lichtuur langer duurt, dan zien we het licht aan het eind van de tunnel. Dan wordt er klaarheid geschept. Dan doet de geboorte van het licht haar lentefeest. Dan wordt de winter aan de kant geschoven.

Net als de mysterieuze vrouw, zo leek het wel, want na nieuwjaar zag ik ze nooit meer terug. Ik dacht dat ze opgegaan was in dat licht van de verlengde dagen. Of straffer nog: dat zij gewoon dat extra licht was, en iedere dag van haar wat meer liet zien. Dat dacht ik, tot ik ze vandaag weer tegenkwam. Het regende maartse buien. Haar gezicht zat verscholen onder een grote kap. Ik had haar bijna niet herkend. Pas toen ik twee ogen zag glinsteren en mijn richting uitkijken, wist ik dat zij het was. *"Hey!, hey!"*, ging het over en weer. *"Waar zat je zolang?"*, wilde ik nog vragen. Maar ik was haar al voorbij.

Heel toevallig, op de dag dat ik aan dit column werkte, was ze er terug. Ik heb zelfs het slot moeten herschrijven. Hoe mysterieus is dat? Heel mysterieus! Of toch zeker lichtjes.

Luk Van Kerschaver, kinesitherapeut

Mondzorg

Kunstgebit terugbetaald?

Het gebit vervult veel functies, de belangrijkste zijn:

- Eten
- Praten
- Uiterlijk

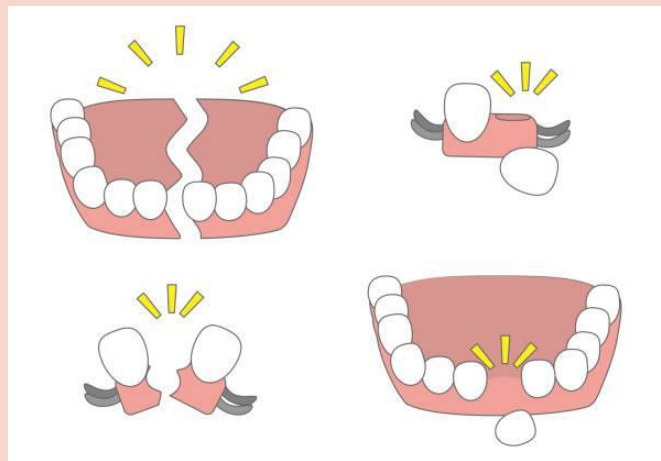
Als tanden en kiezen slechter worden of wegvallen, heeft dit gevolgen voor de functionaliteit. Eten kan pijn gaan doen of praten kan moeilijker gaan. Ben je een groot aantal tanden kwijt? Een tandprothese of vals gebit vervangt ze.

De mutualiteit voorziet een tussenkomst voor een uitneembare tandprothese bij ouderen vanaf 50 jaar. Na 7 kalenderjaren kan deze hernieuwd worden. Per kaak wordt een aparte aanvraag ingediend.

Lach je een breuk!

Een ongeluk zit in een klein hoekje. Hoewel een prothese heel sterk is, kan het toch voorkomen dat je kunstgebit stuk gaat.

Een kunstgebit kan vallen, maar een gebroken kunstgebit kan ook komen door een slecht zittende prothese. Tijdens het kauwen en bijten kunnen er kleine scheurtjes en barstjes ontstaan.

Een gebroken kunstgebit is heel vervelend, maar geen reden tot paniek. Vaak kan een gebroken kunstgebit snel gerepareerd worden. Wat je vooral niet moet doen, is proberen het gebit zelf te lijmen. Het is heel verleidelijk, maar de lijm zal niet lang houden en reageert bovendien

met de materialen waarvan je prothese is gemaakt. Daardoor zal het kunstgebit nog meer beschadigd worden en moeilijker te repareren.

Blijf ook niet te lang rondlopen met een gebroken kunstgebit. Dit is slecht voor je mond. Scherpe randjes kunnen je tandvlees beschadigen en een slechte pasvorm kan pijn en andere ongemakken veroorzaken.

Wat nu gedaan? Er zijn 2 mogelijkheden:

1. Een kunstgebit kan hersteld worden bij een onafhankelijk tandlabo. Deze werken vaak heel snel, waardoor je vaak na één dag je kunstgebit reeds terug hebt. De kostprijs varieert afhankelijk van de breuk.

2. Er wordt een consultatie bij de tandarts gepland. Deze stuurt jouw kunstgebit op naar een tandlabo. Een herstelling van de prothese wordt 1 keer per kalenderjaar terugbetaald door de mutualiteit. De herstelling duurt enkele dagen.

Verzorg je kunstgebit net zo goed als je echte tanden.

Ga jaarlijks naar de tandarts en vergeet bovenal niet: bewaar je gebit droog!

Tine Van Belle, logopediste

Dit moet je weten...

Project assistentiewoningen Meiviering

De werken aan de nieuwe gebouwen vorderen goed. Zoals te merken valt, is de ruwbouw nagenoeg overal op hoogte.

Dan is het tijd voor de '*meiviering*'. In de bouwwereld is dit het moment om de arbeiders te bedanken voor de goede en vlotte uitvoering van de werken. Bij ons zal dit gebeuren op 31 maart.

Dan komen aannemers, bouwheer, architect, ingenieurs en arbeiders samen om een glas te drinken en een hapje te eten. De werkmannen van de ruwbouw vertrekken dan naar een andere werf. Velen van hen nemen eerst nog wat paasvakantie bij hun familie. De ploegen op onze werf kwamen uit Portugal, Polen en Frankrijk.

De *'meiboomviering'* is een lange traditie, die reeds van de middeleeuwen dateert en voorspoed symboliseert. Laten we hopen op een stabiel en duurzaam gebouw, waar veel goede en mooie dingen kunnen gebeuren.

Filip Maertens, Algemeen directeur

Dit moet je weten...

Zuurstof voor dementie

Op dinsdag 14 februari plantten we een ruwe berk in onze mooi tuin. Niet zomaar een ruwe berk maar een boom die symbool staat als 'Zuurstof voor dementie'. Het initiatief komt vanuit Alzheimerliga Vlaanderen en Expertisecentra Dementie De Meander en Paradox. Samen willen ze tegen 2025 100 bomen geplant zien. Het is een oproep om mensen met dementie en hun mantelzorgers een waardige plaats te geven in onze samenleving, met aandacht voor respect en inclusie (nvdr. Dit betekent 'deel uit maken van' of 'erbij horen').

Zoals jullie weten wonen in Leiehome bewoners met dementie samen met bewoners zonder dementie. Dit is ons zogenaamde 'heterogeen opnamebeleid'. Het is een bewuste keuze die samenhangt met levenslang wonen en dus ook niet meer verhuizen naar een andere afdeling ingeval dementie ontstaat of verandert (vb. een beveiligde afdeling of afdeling voor mensen met dementie). Op zich is dit al een beetje weerspiegeling van hoe een dementievriendelijke samenleving eruit hoort te zien (inclusie en normalisatie). Onze berk hebben we ook niet op zijn eentje geplant maar wel in de buurt van andere berken. Zo is er ook een duidelijk teken van verbondenheid en samenhang. Toch staat hij ook heel zichtbaar aan het wandelpad, een boom die mag gezien worden en waar bij stilgestaan kan worden. Dit symboliseert de positieve beeldvorming die we rond dementie willen uitdragen.

Bij het planten waren heel wat bewoners aanwezig. Het was een bijzonder zonnige ochtend, zonder een zuchtje wind, zalig om in de buitenlucht te zijn. Sommige bewoners hielpen zelfs een handje mee: de boom vasthouden, de put vullen met aarde of samen het gedenkbordje ophangen. Een bijzonder moment dat afgesloten werd met een mooi gedicht, 'De kracht van de Ruwe Berk'.

Nadien werd iedereen uitgenodigd in de cafetaria om te klinken op dit mooie initiatief met een glaasje cava.

Dieter Bogaert, opnamezorg/palliatief coordinator

De kracht van de Ruwe Berk

*Mensen met dementie, ze zetten hun beste beentje voor
Soms is het moeilijk, toch gaan ze kranig door.*

*Sterk, veerkrachtig buigen maar niet breken,
zelfs al zijn er momenten van "het even niet meer weten"*

*Met veel wilskracht willen ze alles geven,
ook al is het niet altijd makkelijk om met dementie te leven.*

*Welke boom is het die die mentaliteit in de natuur
het meest symboliseert?*

*De Ruwe Berk, eeuwenlang met levenskracht
liefde geassocieerd.*

*Respect voor deze boom, die letterlijk alles deelt,
zelfs zijn sap word wereldwijd als helend gewaardeerd.*

*Hoe leeg en triest zou een wereld zijn zonder bomen,
geen dier, geen mens zou er nog willen wonen.*

*Maar Moeder Natuur in al haar wijsheid had dat goed gezien.
Ze creëerde bomen, met diverse
eigenschappen bovendien.*

*En door de nevel van mist, blijft de Ruwe Berk altijd zichtbaar,
in de vervagende wereld van mensen met dementie,
een houvast en onmisbaar.*

*De Ruwe Berk staat niet alleen.
Een heel bos aan bomen staat beschermend om hem heen.*

Ingrid Van Spittael

Dit moet je weten...

Helpende handen!

Enkele leden van KOVAG (Koninklijk Oost-Vlaams Apothekersgilde) startten vier jaar geleden met een brei- en haakclubje. Ze noemen zichzelf: de Bernadetten, genoemd naar de bernadette, een modieuze, losse gebreide open trui met driekwart mouwen.

Een van de leden, Melina, had vernomen dat personen met dementie kunnen gehecht raken aan een breiwerkje in de vorm van een hand en arm. De gehaakte handen geven aan de persoon met dementie een gevoel van rust, veiligheid en nabijheid.

Vanuit deze insteek gingen ze aan de slag en wilden ze mensen met dementie letterlijk een helpende hand toesteken. De Bernadetten van KOVAG hebben zeven handen en armen gebreid en gehaakt.

Tijdens de kerstvakantie gaven ze hun resultaat af aan het WZC Leiehome. De bewoners konden reeds genieten van het geborgen gevoel dat de handen aan hen gaven.

Sofie Van Heule, ergotherapeute

De Zorgmantel

We organiseerden voor de tweede keer een SOEPbabbel aan Baarleveer en deze keer was de zon ook van de partij. We plaatsten ons soepkraam recht in de zon. Klaar voor een gezellige namiddag! Door het mooie weer kregen we verschillende bezoekers, zo kwamen er enkele buurtbewoners langs, toevallige wandelaars en ook enkele schoolkinderen van de Rozemarijn met hun begeleiders kwamen een kommetje soep drinken. Wij waren alvast content met deze mooie opkomst.

Begin februari stond in het teken van de mantelzorgers bij De Zorgmantel. Samen met steunpunt mantelzorg en een maatschappelijk werkster van de Liberale Mutualiteit organiseerden we een netwerknamiddag voor mantelzorgers, waarbij ervaringen uitwisselen en andere mantelzorgers ontmoeten centraal stond. Tijdens de infosessie 'Wegwijs mantelzorg' was de expert van steunpunt mantelzorg aan het woord. Hij beantwoordde verschillende vragen en bezorgde iedereen interessante informatie.

Op 16 februari stelden we de cafetaria in de avond open en serveerden we lekkere drankjes met een croque monsieurs uit het vuistje. Deze werden goed gesmaakt. Het werd een gezellige avond.

Begin maart gingen we eens op verplaatsing. We organiseerden namelijk een high tea in het ontmoetingscentrum van Baarle. Dankzij de grote opkomst van buurtbewoners en onze vlijtige vrijwilligers werd het een gezellige namiddag waarbij mensen elkaar terugzagen en anderen elkaar leerden kennen. We dronken koffie en thee uit grootmoeders servies en aten taartjes met vergulde vorken en lepels tussen de rode tulpen. Het werd een high tea zoals het hoort.

We organiseren op donderdag 23 maart nog een ontmoetingsmoment in het ontmoetingscentrum van Baarle, Baarledorpstraat 90. Allemaal van harte welkom vanaf 14u.

Groetjes,

Barbara Roels, Isa Veys en onze vrijwilligers, team De Zorgmantel

Vrijwilligersnieuws

Een serveuze

André en Margriet hadden een jaar geleden hun huis verkocht en woonden nu op een appartement.

De kinderen hadden al enkele keren gezegd: 'Ma, ge moet er werk van maken. Dat huis is veel te groot om te kuisen, en dienen hof zal pa ook niet kunnen blijven onderhouden. Ge zijt per slot van rekening allebei begin de zestig!'

Met enige tegenzin hadden ze uiteindelijk dan toch die raad gevolgd.

Margriet had nu aan een voormiddag genoeg om alles te kuisen en André ... ja, die moest nog een jaar werken vooraleer hij met pensioen "Pa, wat gaat gij ganse dagen doen? Denk er maar eens over na om een goede bezigheid te vinden". Margriet voegde daaraan enigszins dreigend toe: "Ge gaat hier toch niet ganse dagen thuis zitten, hé". André zei niets, maar dacht er het zijne van: ganse dagen op elkaar zittenkijken, vond hij inderdaad ook geen goed idee. Maar hij had nog een jaar tijd!

Eén jaar later was André op pensioen.

Een paar oude kennissen kwamen iedere maandag en vrijdag in café 'Bij Gerarda' samen om te kaarten. André legde zijn plan behoedzaam voor aan Margriet: 'Geen sprake van. Alle dagen op café en ruzie maken bij dat kaarten! Neen! Zoek maar iets anders!'

André had ook nog een paar oude schoolkameraden die nu in den Home zaten. En men had daar, naar het schijnt, een cafetaria. "Ik ga Maurice en Gilbert eens bezoeken", melde hij aan Margriet, op een toon die duidelijk geen tegenspraak duldde.

Aan de receptie van het Woon- en Zorgcentrum hielp men hem verder, en een half uur later zat hij met zijn vroegere maten aan een tafeltje van de cafetaria.

"Wat gaan we drinken? Ze hebben hier trappist! Madame, 2 trappisten a.u.b., en een Fantaatje Zero voor Gilbert" - die moest immers opletten voor zijn suiker.

André zei niets, maar dat laatste bleef toch ergens in zijn hoofd hangen.

Een week later meldde hij aan Margriet dat hij opnieuw op bezoek ging bij zijn vrienden. 'Moet gij weeral naar dienen Home? Ge ligt gij daar met eieren zeker?' En met een lachje antwoordde André: 'Ja, ik ken daar een serveuze!'

André en Christiane hadden een gesprekje, en van het een kwam het ander: en nu is André dus ook vrijwilliger in dat Woon- en Zorgcentrum. Bij feestjes op de afdelingen helpt hij de tafels klaar zetten, opdienen,

afruimen, enz. Bij uitstapjes en wandelingen helpt hij de rolwagens duwen, enz.

Hij is er niet alle dagen, maar toch vrij regelmatig, en hij vindt dat hij zo zijn vrije dagen echt zinvol besteedt.

Wie doet het hem na? Er is immers nog veel plaats voor gedreven vrijwilligers!

Geïnteresseerd? Neem contact met Anita Van Peteghem - 09/282.47.55 of anita.vanpetegehem@leiehome.be

Marc Batsleer, Vrijwilliger

Week van de Vrijwilliger 2023

25 februari tot en met 5 maart

Spiritueel nieuws

Ruimte scheppen voor het komende licht...

Na de winter kijken we altijd uit naar de zomer, na duisternis verlangen we naar licht. Omdat licht en zomer leven is. Om het licht ten volle toe te kunnen laten, is er ruimte nodig. En dat is het mooie aan onze jaargetijden, de winter nodigt uit tot inkeer, gezelligheid in de huiskamer, verstillings... De lente nodigt uit tot opruimen.

De meesten onder ons hebben altijd goed voornemens, ze waarmaken blijkt het moeilijkst te zijn.

De veertigdagentijd kunnen we zien als een aangereikte kans, die ons de mogelijkheid biedt om op zoek te gaan naar wat er in relatie tot onszelf en de ander écht toe doet. We kunnen het zien als een periode van zelfonderzoek: Wat moet er zeker bijgehouden worden in mijn leven? Welke zaken gooi ik beter overboord? Verstillen, een gebed in vertrouwen en dankbaarheid kan hierbij ondersteunen. Misschien delen we iets met anderen?

Dat de veertigdagentijd een periode van groot belang is binnen het kerkelijk jaar staat vast. We kunnen trachten in deze periode de essentie van het leven op het spoor te komen. Maar hoe kunnen we deze periode als zorg dragend mens beleven?

De 'opruimactie' kan op verschillende manieren gebeuren. Sommigen kiezen ervoor om aandacht te geven aan gezonde voeding, extra beweging voor ons fysieke welzijn, opruimen in huis en tuin, ontspullen... We kunnen ook delen wat we teveel hebben. Anderen staan eerder bewust stil bij het leven doorheen meditatie en/of gebed. Door naar binnen te keren, ontdekken we wat er allemaal speelt en kunnen we onderscheiden wat ons te doen staat in het leven! Misschien ontdekken we wel wat ons echt gelukkig maakt in onze zorg voor anderen!

Voor de meeste van onze bewoners is Aswoensdag een belangrijke symbolische dag: Onze bewoners houden nog vast aan deze traditie: *"Van mijn 6 jaar af heb ik jaarlijks een askruisje ontvangen, die traditie wil ik nog steeds verder zetten."* *"Dit kruisje is voor mij een belangrijk symbool, ik zat op je komst te wachten."* Waren uitspraken van hen.

Ook tijdens de Goede Week gaan we samen op weg. Op Goede vrijdag sponseren we, naar jaarlijkse gewoonte, via het sober maal: Gloria, via Plan Internationaal. Dank aan allen om samen op weg te gaan.

Probeer het eens...

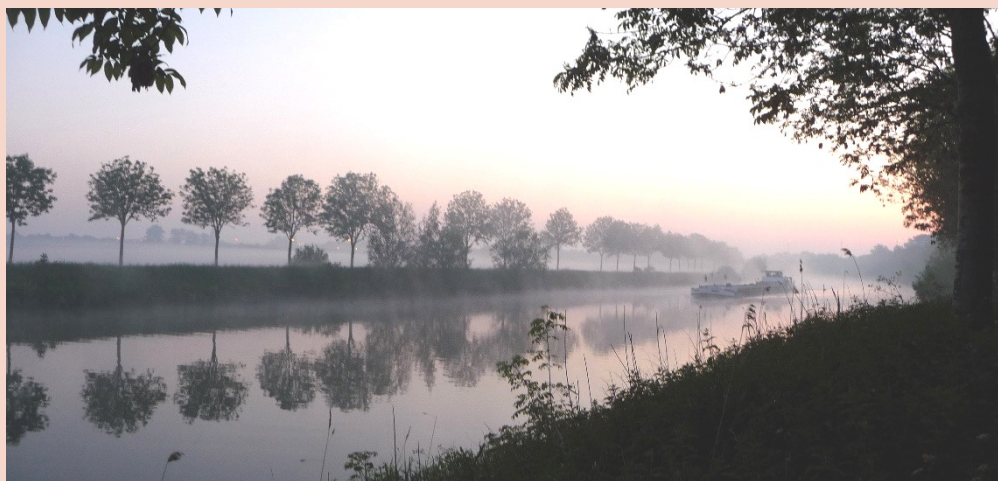
*Probeer het eens:
anders om te gaan met je tijd.
Tijdrovende dingen afbouwen om tijd vrij te hebben
voor wat zolang al bleef liggen.*

*Probeer het eens:
anders om te gaan met je geld.
Geldopslopende dingen loslaten
om geld vrij te hebben
voor wat je meer mens maakt.*

*Probeer het eens:
anders om te gaan met de ander.
Woorden te spreken
die vertrouwen geven.*

*Misschien zal je na 40 dagen
een houvast vinden om
hiermee verder te gaan.
Probeer het toch eens!*

Antoon Vandeputte

Hilde Van Hauwaert pastoraal medewerker spiritueel welbevinden

Een deugddoend bezoek

Vrienden,

Eind januari kreeg ik van mijn familie de kans om nog eens op bezoek te gaan naar Assisi bij twee goede vrienden van mij, de heilige Franciscus en de heilige Clara. U moet weten dat deze twee mij van in mijn jonge jaren fel hebben geboeid.

Alles in hun leven sprak mij aan: hun grote liefde voor Jezus, hun keuze om arm met de armen te leven, hoewel zij alle twee van rijke afkomst waren, hun liefde voor de hele schepping, hun samen leven in een gemeenschap, het sprak en spreekt mij nog altijd sterk aan. Zij blijven mij oproepen om, zoals zij dat deden, Jezus na te volgen.

Vandaar dat ik hen graag ga opzoeken in de stad waarin ze geboren en gestorven zijn, in Assisi. Want daar spreekt alles van hen. Daar kan je hen volgen van de wieg tot het graf. Bovendien ligt Assisi in een bijzonder mooie streek in Italië, in Umbrië, op de flank van de Monte Subasio.

Gedurende twee dagen trokken we te voet door Assisi. Van de San Rufino waar zowel Franciscus als Clara gedoopt werden, naar San Damiano, een klein kerkje buiten de stad waar Franciscus, die met zichzelf in de knoop lag, voor een gekruisigde Christus tot het inzicht kwam dat hij moest meewerken aan het herstel van dat kerkje en van de Kerk.

Later is Clara met haar eerste volgelingen bij dat San Damianokerkje gaan wonen in een kloostertje en daar is ze ook gestorven.

Franciscus, die ook voor zijn eerste volgelingen een onderkomen zocht, kwam eerst terecht in een uitgeleefde ezelstal, een paar kilometer buiten Assisi in Rivo torto. Over die ezelstal werd een kerk gebouwd.

Toen ze daar verjaagd werden, kreeg Franciscus van de Benedictijnen de toelating om voor hem en zijn volgelingen hutjes te bouwen op een stukje grond (Portiuncula) bij een grote kapel in een bos bij Assisi.

De kapel van O.L.V. ter Engelen bestaat nog altijd maar overheen de kapel en de hut waarin Franciscus stierf is een grote kerk gebouwd. Het graf van Sint Franciscus bevindt zich dan weer in Assisi zelf in een kapel die de onderste is van drie kerken, met name de San Francesco. Rond zijn graf liggen vier van zijn eerste volgelingen.

Op deze en zoveel andere plaatsen in en rond de stad en in Umbrië,

zijn Franciscus en Clara bijna voelbaar aanwezig. Je ademt er hun eenvoud, je leert er Gods schepping omarmen, je zingt er als vanzelf zijn zonnelied, zijn lofzang op broeder zon en zuster maan en broeder wind en zuster water, en iedereen wordt je broer en zus.

“Allen broeders en zusters”. Met die woorden richtte Sint-Franciscus van Assisi zich tot zijn broeders en zusters en liet hen kennismaken met een manier van leven die doortrokken was van de smaak van het evangelie.

Dat mocht ik daar weer ervaren.

Nog een gezegende vastentijd en ik wens jullie nu reeds een Zalig Pasen.

Priester Wilfried van Leiehome

Ezel!

Vroeger hadden we thuis een ezel.

'Habakuk' was de naam, naar de kleine profeet die zijn eigen naam noemt in het begin van zijn bijbelboek. Ezels zijn bescheiden.

Een deel van de tuin was afgezet als wei (ja, we hadden een grote tuin). Een grasveld met een stal, een omheining eromheen en een hek. De ezel graasde. Dat is nu eenmaal wat ezels doen. Hij graasde tot het gras zeer kort was. Dan mocht hij elders in de tuin grazen, met een touw aan een pin.

Soms werd hij geborsteld ('geroskamd' zoals dat heet, al moet 'ros' hier vervangen worden door 'ezel'). Onze ezel was van het langharige type. Als hij geborsteld werd, kwam daar nogal wat uit. Als het borstelen klaar was, ging de ezel zich onmiddellijk ondersteboven gaan rollen in het stoffige zand. Ezels zijn half-woestijdieren en verafschuwen water (behalve om te drinken). Het stof in hun vacht maakt dat regendruppels eraf parelen. Zo worden ze niet echt nat als het regent.

Ezels zijn eigenwijs. Een paard kun je tegen een muur laten draven, een ezel is zo gek niet. Een paard kun je afjakkeren tot het er dood bij neervalt. Een ezel doet daar niet aan mee en stopt gewoon.

Als er iemand op zijn rug zit en dat staat hem niet aan (meestal), loopt hij gewoon onder een lage tak door en de berijder wordt er af geveegd.

Ezels zijn inventief. Ze staan niet graag altijd in dezelfde wei (hoe zou je zelf zijn?), en al zeker niet als het gras op is. Dan zoeken ze manieren om te ontsnappen. Onze ezel had een halster aan. Met de neusriem kon hij onder een tralie van het hek, om zo dat hek op te tillen tot de grendel bovenaan óver het hek getild werd en ... het hek 'vanzelf' openging.

Daarom hadden we nog een tweede hek, op het wegje naar de straat. Bij het hek stond een bordje, om bezoekers te waarschuwen om het hek àltijd zorgvuldig toe te doen:

Ezel! Doe het hek toe.

Sommige mensen wisten niet dat we een ezel hadden en namen de boodschap persoonlijk, zo bijvoorbeeld eens een inspecteur van Onderwijs. Daar konden wij niet aan doen. En onze ezel ook niet.

Ook deze barrière wist Habakuk soms te verschalken. Meestal 's morgens vroeg, als iedereen nog sliep. Dat was gevaarlijk, want achter dat hek was de grote steenweg. Gelukkig houden ezels niet alleen niet van water, maar ook niet van steenwegen. Er is niets interessants aan een steenweg, toch niet voor ezels.

Van zodra we merkten dat Habakuk (weer maar eens) ontsnapt was, sprongen we op ons fietske om het dorp af te zoeken. Eerst gingen we langs de bakker. Die was altijd vroeg open en soms hadden ze daar al gehoord dat er ergens een ezel was opgemerkt. De politie hoefden we niet te bellen. Zij wisten ondertussen dat er maar één ezel in het dorp was en aan wie die toebehoorde. Als de politie ons nog niet gebeld had, was Habakuk nog niet gemeld, zo simpel was het in die dagen.

Ezels eten gras, maar houden eigenlijk vooral van stekelige struiken. Als ze de keuze hebben ... Ezels die ontsnapt zijn, hebben die keuze: distels, bramen en als het even kan, rozen!

Enkele tuinen verder was vooraan een vierkant grasveld, met een rechthoekige border opzij en een rechthoek middenin het gras, met daarin volkomen symmetrisch een rozenperk.

Daar vond ik eens Habakuk terug: op zijn dooie gemakske de rozen aan het verorberen. Hij was almeer dan halfweg en het smaakte hem duidelijk zéér! De eigenaar van het rozenperk en dus onmiskenbaar rozenliefhebber, stond ernaast het tafereel te bekijken, óók op zijn dooie gemakske.

Ik trok Habakuk onmiddellijk weg van de rozen, wat hij niet erg apprecieerde. Ik was al tamelijk sterk maar een ezel met goesting in rozen was toch nog een beetje sterker. Hij slaagde erin nog wat rozen af te rukken en op te eten. Ik schaamde me kapot en wist niet hoe snel me te verontschuldigen bij de eigenaar van het rozenperk en dus onmiskenbaar rozenliefhebber. Die sprak volgende merkwaardige woorden: "Och laat hem toch, het brave beest. Je ziet toch hoe het hem smaakt? Hij is blijkbaar net als ik liefhebber van rozen. Daarbij, hij is bijna klaar. Dan kun je hem terug meenemen (ervoor zal duidelijk toch niet lukken:). Mijn rozen waren zo ongeveer uitgebloeid en mochten al bijna ingeknipt worden, voor de tweede bloei. Anders gooi ik het snoeisel weg, maar nu heeft er iemand nog iets aan".

Zo zie je maar.

Koen Mogensen, tuinman van Leiehome

LAAT DE LENTE BINNEN WAAIEN

We zien het terug gebeuren,
zo opnieuw opstaan met meer kleuren.

Nu maart terug op de kalender staat.

Wil dit zeggen dat de winter,
ons stilletjes aan verlaat!

We kunnen terug wat meer buiten leven.

Nu er opnieuw wat meer licht,
en zon aan ons wordt gegeven!

Toch telt elk seizoen dezelfde weken.

Maar toch zijn we vlugger op de winter,
dan de lente uitgekeken!

Ah ja, de mooie geurende bloemen,
het groene gras.

Na de donkere dagen zouden we wel
vergeten hoe het was!

Ook in de winkels is er veel kleur,
een truitje in oranje,
of een rokje in het groen!

Geen nood we mogen alle kleuren door
elkaar aan doen!

Dus laat jullie maar gaan, ontmoet de lente
en het buiten zijn.

Zwier de gordijntjes maar open ,
met de zonnestraaltjes is dit reuzefijn!!

SANDRA

